

Kærlighedens festdragt.

Vi kender alle de forventninger og måske også den overraskelse, det kan fremkalde, når der dumper en lille kuvert ind ad brevsprækken, som umiskendeligt minder om en festinvitation. Og skønt kreativiteten blomstrer som aldrig før med saks og pen, og der nu om dage står PC'ere i næsten hvert et hjem med de muligheder for at fremstille personlige tryksager, det indebærer, så kender de fleste nok stadig den type fortrykte indbydelseskort med plads til at anføre krav til gæsternes påklædning. Jeg véd ikke, hvordan andre har det med den slags krav om at møde i kjole og hvidt, smoking, eller blot selskabstøj. Selv bliver jeg hver gang en smule irriteret. Naturligvis er det ubehageligt at møde op i en påklædning, der helt tydeligt ikke svarer til festens karakter, eller til det de andre gæster er iført. Men samtidig forekommer det formynderisk og utiltalende at ville bestemme, hvilket tøj andre mennesker skal have på. Tilmed risikerer man derved at bringe nogen i forlegenhed. For hvad nu, hvis man ikke ejer den kjole og hvidt eller selskabskjole, som er kravet for at deltage i festen. Skal man så ud og anskaffe sig eller leje de pågældende beklædningsgenstande? Og hvad hvis man ikke har råd til det, skal man så sende afbud og helt holde sig væk fra det fine selskab? De fleste klæder sig vel sådan, som de finder passende til situationen, og tager deres pæne tøj på, når de inviteres i byen. Kan det så være rigtigt, at normer for korrekt påklædning går forud for det fællesskab i glæde, festen gerne skulle være udtryk for?

Nu kunne én og anden måske finde på at indvende, at alle mine kvababbelser i forbindelse med den rette festdragt ene og alene skyldes, at jeg tilhører en generation for hvem det blot at lade det skulderlange hår klippe, at lægge cowboybukserne til side og skifte de sorte kappeløse træsko ud med balsko, var en lidelse og blev betragtet som et personligt overgreb. Jeg er sikker på, at ihvertfald min mor ville have været enig i disse indvendinger. Og til dels er det jo rigtigt. Vi der var børn i 60'erne og unge i 70'erne, vi blev aldrig rigtigt glade for at gå med slips eller i strutskort. Det er vore børn så til gengæld blevet til overflod.

“Klæder skaber folk”, siger man jo. Men der var nogen i min generation, som havde gennemskuet, at det ikke var helt sandt. De havde sét, at selvom jakkesættet var ulasteligt og syet hos Armani, og skønt den klassiske og tækkelige spadseredragt var fra Chanel, så sagde det ikke nødvendigvis noget om de menneskelige egenskaber og kvaliteter hos dem, der bar tøjet. Til tonerne af sange om frihed, lighed, og grænseløs kærlighed smed de derfor alt, hvad der kunne smides og dyrkede naturligheden. At de så hverken blev frie, lige, eller naturlige af det, er anden historie. Parolen blev: “Kom som du ér”. Og alle former og konventioner blev forkastet som forældede og hæmmende for en sund personlighedsudvikling og et såkaldt menneskeværdigt samfund. Hvis blot den enkelte fik lov til at udvikle sig frit og naturligt, så ville det lykkelige liv og det gode samfund vokse frem helt af sig selv, det var man sikker på dengang.

At mennesket i ren natur kunne være ufuldstændigt, ja måske endog rumme tilbøjelighed til egoisme og ondskab, og derfor havde behov for at blive bibragt noget udefra - at få kultur og blive kultiveret - det havde man ikke den mindste antydning af forståelse for. Ligeså lidt som man forstod, at uden former og konventioner bliver alt lige fladt, og lige gyldigt. Resultatet blev, hvad nogen har kaldt “formløshedens tyranni” og nivelleringen af alle værdier. At udligne forskellen mellem hverdag og fest gør ikke hverdagen mere festlig. Til gengæld bliver festen hverdagsagtig. Hvis ikke, der er forhold i tilværelsen som kræver, at man forbereder og anstrenger sig, så vil man heller aldrig opleve, at noget har særlig værdi. Og hvis alt er lige godt og lige gyldigt, så ender det hele med i stedet at være ligegyldigt.

Skønt de færreste i dag vel deler filosofien Rosseaues og blomsterbørnenes naive klippefaste tro på det gode i mennesket, så har vi det dog grundlæggende sådan, at vi mener, mennesket er godt nok på bunden, selvom der til tider kan være langt ned. Mindre finjusteringer - evt. i form af etisk vejledning og efteruddannelse - kan måske nok komme på

tale, og vejen til paradiset er ganske vist lang, men helt ufremkommelig er den ikke.

Men hér - lige netop hér - er det, vi siges midt i mod af evangeliet. Og af erfaringen for den sags skyld. For hver gang mennesker har forsøgt at skabe paradiset på jord, har de gjort livet til et helvede for hinanden. Og da Gud sendte sin søn for at åbne menneskenes øjne for deres egen utilstrækkelighed, selvoptagethed, og ondskab, slog de ham ihjel. "For et menneske er det derfor umuligt at komme i himmerig". "Men for Gud er alt muligt", som Jesus siger det et sted. Og Gud er blevet ved med at tale til os gennem ordet om sin søn, og gør det dag i dag, ligegyldigt hvor meget vi så end så forsøger at tage livet af de ord. Han befaler os at iklæde os kærligheden til ham og til hinanden, som det hedder i vielsesritualet. Og hver gang det mislykkes, står han klar med sin tilgivelse og løftet om en ny begyndelse. På den måde har han indbudt alle mennesker til livet hos sig.

At modtage dåben med dens ord om syndernes forladelse og evigt liv i tro og håb og altid at fortrøste sig til Guds nåde, det er at tage imod invitationen og iføre sig den rette festklædning. Og gør vi det, da har vi intet at frygte men kan trygt give os hen til glæden, eller som Brorson siger det i en salme:

“Så vil jeg da i denne tro
mit ganske levned føre,
i den jeg søge vil min ro,
i den min gerning gøre;
Guds Ånd er mig et pant derpå,
at jeg i denne tro skal få
en god og salig ende”.

Finn Ryneld.